

Nr 31.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 28 oktober 1910 angående bevillning av fast egendom samt av inkomst m. m.; given Stockholms slott den 7 januari 1921.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till

dels förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 28 oktober 1910 angående bevillning av fast egendom samt av inkomst;

dels förordning om ändring i vissa delar av förordningen samma dag om inkomst- och förmögenhetsskatt;

dels ock förordning om undantag i visst fall från skyldighet att meddela underrättelse, varom förmäles i 23 § 2 mom. förordningen sagda dag om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering.

De till ärendet hörande handlingar skola tillhandahållas riksdagens vederbörande utskott.

GUSTAF.

H. S. Tamm.

Förslag

till

**förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 28 oktober 1910
(nr 116) angående bevilning av fast egendom samt av inkomst.**

Härigenom förordnas, att 9 § 3 mom. och 11 § i förordningen den 28 oktober 1910 angående bevilning av fast egendom samt av inkomst ävensom 3, 4, 7 och 8 §§ av de vid samma förordning fogade särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen skola i nedan angivna delar hava följande ändrade lydelse:

9 § 3 mom.

Till inkomst av *arbete* räknas:

a) inkomst av rörelse eller yrke, såsom:

1:o) av bergsbruk — — — mejerihantering, potatismjölfabriker och dylika näringar, i den mån de icke äro att hänföra till binäringar till jordbruket; penningrörelse — — — ej särskilt nämnd skattepliktig inkomst.

11 §.

1 mom. Vid beräkning av skattskyldigs inkomst nästföregående år *må avdrag icke ske*:

— — — — —
c) för ränta å den skattskyldiges eget, i hans fasta egendom eller näring nedlagda kapital; samt

d) för vad som använts — — — kapitalavbetalning å skuld.

2 mom. Däremot *må avdrag ske*:

1:o) vid beräkning av inkomst utav fast egendom:

a) för det genom fastighetsbevilning beskattade belopp av sex för hundra av taxeringsvärdet för jordbruksfastighet och fem för hundra av taxeringsvärdet för annan fastighet, varav åtnjutits inkomst, varom i 9 § 1 mom. a) — d) sägs, eller för frälseränta; skolande detta avdrag

ske från ägarens eller innehavarens inkomst av fastigheten eller frälseräntan utom för det fall, att ägare eller innehavare åt landbo eller arrendator upplåtit jord, då avdraget skall ske från landbons eller arrendatorns inkomst av fastigheten;

b) för ränta — — — egendom, som använts i skattskyldigs rörelse eller yrke; samt

3:o) vid uppskattning av inkomst från särskild inkomstkälla utom i det fall, att ersättning för bestridande av särskilda, med tjänst eller uppdrag förenade kostnader, varom i 8 § 1 mom. förmåles, blivit av staten särskilt anvisad, för övriga utgifter — — — enligt bestämmelsen i 4:o) b.

3 mom. — — —.

4 mom. — — —.

Särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen.

Uppskattning av inkomst av fast egendom.

3 §.

Bestämmelserna om uppskattning — — — jakt och fiske å egendomen.

Under skogsbruk inbegripes — — — jordägares eller brukares tillgodogörande för eget behov eller i egen rörelse eller genom försäljning av virke — — — på grund av *särskild* upplåtelse.

Uppskattning av inkomst av rörelse m. m.

4 §.

De i 3:o) av anvisningarna — — — motsvarande inkomsters taxering till beviljning; dock med iakttagande av bestämmelsen i 11 § 2 mom. 2:o) a) beviljningsförordningen om avdrag för det genom fastighetsbeviljning beskattade, hyresvärdet motsvarande belopp av fem för hundra av taxeringsvärdet å fastighet, som av ägaren begagnats till utövande av sådan verksamhet, varom förmåles i 9 § 3 mom. a) 1:o) och 3:o) beviljningsförordningen.

I övrigt skall — — — levererats till statens kommunikationsverk.

Uppskattning av inkomst utav arbetsanställning, tjänst eller pension.

7 §.

Lön och annan inkomst — — — finna tillämplig.

I avseende å inkomstberäkningen är särskilt att iakttaga, att till taxering skall upptagas allt som i tjänst eller uppdrag uppburits, därunder inbegripet även vad som av annan än staten anvisats till bestridande av med tjänsten eller uppdraget förenade särskilda kostnader. Vad som av staten anvisats till bestridande av dylika särskilda kostnader skall däremot icke taxeras.

Vissa avdrag vid inkomstens uppskattning.

8 §.

Vid tillämpning — — — vara tillämpliga, därvid iakttages, att avdrag för värdeminskning å byggnader genom slitning icke är tillåtet.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen, enligt därå meddelad uppgift, från trycket utkommit i Svensk författningssamling.

Förslag

till

**förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 28 oktober 1910
(nr 115) om inkomst- och förmögenhetsskatt.**

Härigenom förordnas, att 10 § i förordningen den 28 oktober 1910 om inkomst- och förmögenhetsskatt ävensom 1:o) av de vid samma förordning fogade särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen skola i nedan angivna delar hava följande ändrade lydelse:

10 §.

Skattskyldig äger vidare — — — dylik avyttring;
försäkringspremier och andra avgifter, som utbetalats för den skattskyldiges och i förekommande fall även för den andre makens liv-, kapital-, livränte-, olycksfalls- eller sjukförsäkring ävensom för pupillförsäkring; dock att avdrag, som nu nämnts, ej må överstiga sammanlagt 200 kronor och ej heller åtnjutas av annan än svensk medborgare, som författningsenligt är i riket mantalsskriven.

Avdrag, varom i 9 och 10 §§ sagts, må äga rum endast om och i den mån avdraget hänför sig till inkomst, för vilken inkomst- och förmögenhetsskatt skall här erläggas av den skattskyldige, eller till verksamhet, som av honom här i riket utövats.

Särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen.

1:o)

Inkomst av fast egendom.

7 § 1:o)

— — — —
III. Till inkomst av *skogsbruk* hänföres — — — försäljning av sådana skogseffekter (inkomst av skogsavverkning), dels genom förädling av virke från fastighet, som av honom äges, brukas eller innehas, så framt förädlingen icke är att anse såsom särskild näring, dels genom upplåtelse av avverkningsrätt — — — nedgått i värde.
— — — —

— — — —
Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen, enligt därå meddelad uppgift, från trycket utkommit i Svensk författningssamling.

Förslag

till

**förordning om undantag i visst fall från skyldighet att meddela underrättelse
varom förmäles i 23 § 2 mom. förordningen den 28 oktober 1910 (nr 117)
om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering.**

Härigenom förordnas som följer:

Har skattskyldig i deklaration eller uppgift enligt 16 § i förordningen den 28 oktober 1910 om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering i och för 1921 års taxering vid uppgivande av bevillningspliktig inkomst av rörelse eller yrke i enlighet med det för näringsidkare, som föra handelsböcker, avsedda formulär till bilaga till C II i deklarationsformuläret bland avgående poster vid punkt 5 i bilagan upptagit visst belopp för värdeminskning å byggnader, och har beskattningsnämnd vid taxeringen i så måtto avvikit från deklarationen eller uppgiften, att den enligt inramad uppgift å bilagan återstående bevillningspliktiga inkomsten ökats med sagda belopp, skall denna omständighet icke föranleda skyldighet för beskattningsnämnd att tillsända den skattskyldige sådan underrättelse, som omförmäles i 23 § 2 mom. i berörda förordning, eller rätt för den skattskyldige att jämlikt 49 § 1 mom. c) eller 50 § i samma förordning överklaga taxeringen på den grund, att dylik underrättelse ej blivit meddelad.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen, enligt därå meddelad uppgift, från trycket utkommit i Svensk författningssamling.

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 7 januari 1921.*

Närvarande:

Statsministern friherre DE GEER, ministern för utrikes ärendena greve
WRANGEL, statsråden ERICSSON, DAHLBERG, MURRAY, ELMQUIST, MALM,
BERGQVIST, HAMMARSKJÖLD, EKEBERG, TAMM, HANSSON.

— — — — —

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Tamm, anförde härefter:

Sedan riksdagen i skrivelse den 18 juni 1920, nr 444, anmält, att riksdagen antagit, bland annat, förslag till förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 28 oktober 1910 angående beviljning av fast egendom samt av inkomst, till förordning om ändring i vissa delar av förordningen sistnämnda dag om inkomst- och förmögenhetsskatt samt till förordning om ändring i vissa delar av förordningen samma dag om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering, hava statskontoret och kammarrätten den 21 augusti 1920 gemensamt avgivit infortrat utlåtande över sagda förslag. Härvid hava ämbetsverken anmärkt, att i förslagen vid deras avfattande insmugit sig en del mindre oegentligheter och otydligheter, vilka kunde giva anledning till misstolkningar vid förordningarnas tillämpning.

De av riksdagen antagna förordningarna hava den 19 november 1920 av Kungl. Maj:t utfärdats (n:r 758—760).

En del av de utav ämbetsverken anmärkta oegentligheterna äro enligt min åsikt av mindre betydelse och torde icke skäligen kunna antagas leda till missförstånd vid tolkningen, men andra äro däremot av den art, att de synas böra rättas snarast möjligt och helst innan taxeringsarbetet innevarande år tager sin början. I samband härmed torde böra i bevillningsförordningen införas förtydliganden i ytterligare ett par av ämbetsverken icke påpekade avseenden. Inom finansdepartementet hava utarbetats förslag till de enligt min uppfattning sålunda erforderliga ändringar i bevillningsförordningen samt förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt. På grund av en mindre felaktighet i deklaraionsformuläret

har det därjämte visat sig önskvärt, att taxeringsmyndigheterna måtte för visst fall befrias från skyldighet att meddela underrättelse enligt 23 § 2 mom. taxeringsförordningen, och förslag till förordning i sådant syfte har jämväl inom departementet utarbetats.

Jag anhåller att få inför Kungl. Maj:t anmäla de sålunda utarbetade förslagen. Det är min avsikt att sedermera inför Kungl. Maj:t framlägga förslag till förändringar, som äro erforderliga på grund av de av ämbetsverken påpekade oegentligheterna i taxeringsförordningen.

Bevillningsförordningen.

9 § 3 mom.

Enligt 9 § 1 mom. b) skall till inkomst av *fast egendom* räknas, bland annat, inkomst av jordbruk med dess binäringar, och angives i 3 § av de vid förordningen fogade särskilda anvisningarna till ledning vid taxeringen vad som skall räknas till jordbrukets binäringar. I 9 § 3 mom. a) 1:o) bevillningsförordningen stadgas åter, att till inkomst av *arbete* skall räknas inkomst av rörelse eller yrke, såsom, bland annat, av mejerihantering, potatismjölfabriker och andra binäringar till jordbruket, i den mån de icke avse tillgodogörande av eget jordbruks produkter. Då sålunda enligt 9 § 1 mom. *all* inkomst av jordbrukets binäringar räknas till inkomst av fast egendom, men enligt 3 mom. inkomst av »binäringar till jordbruket» under viss förutsättning är att hänföra till inkomst av rörelse eller yrke, innebär detta en motsägelse, beroende därpå, att ordet binäring användes i två olika betydelser.

Rörande dessa stadganden hava statskontoret och kammarrätten i sitt utlåtande anført:

»Beträffande förslaget till förordning om ändring i vissa delar av bevillningsförordningen skall enligt 9 § 3 mom. a) till inkomst av rörelse eller yrke hänföras, bland annat, inkomst av mejerihantering, potatismjölfabriker och andra binäringar till jordbruket, i den mån de icke avse tillgodogörande av eget jordbruks produkter. Av de föreskrifter, som i förslagets anvisningar lämnas om vad som är att hänföra till jordbrukets binäringar, följer emellertid, att inkomst av dessa binäringar — ordet »binäring» därvid taget i den betydelse anvisningarna innehålla — alltid skall, såsom ock i 9 § 1 mom. stadgas, räknas till inkomst av fast egendom. Uppenbart har förstnämnda bestämmelse, som återfinnes i gällande bevillningsförordning, allenast av förbiseende fått kvarstå oförändrad. Bestämmelsen i fråga torde böra erhålla följande lydelse: Till inkomst — — — mejerihantering, potatis-

mjölfabriker och dylika näringar, i den mån de icke äro att hänföra till binäringar till jordbruket.»

Vad ämbetsverken sålunda anført anser jag mig böra biträda, och har i det nu framlagda förslaget införts bestämmelse av den lydelse, ämbetsverken föreslagit.

I 11 § 1 mom. bevillningsförordningen enligt dess av 1920 ^{11 § 1 mom.} års riksdag antagna lydelse stadgas, att vid beräkning av skattskyldigs inkomst avdrag icke må ske för, bland annat, ränta å den skattskyldiges eget i hans fasta egendom, rörelse eller yrke nedlagda kapital.

I fråga om detta stadgande hava statskontoret och kammarrätten i sitt utlåtande anmärkt, att orden »rörelse eller yrke» borde utbytas mot orden »eller verksamhet», då föreskriften eljest ej täckte exempelvis arrendators i egen näring nedlagda kapital.

Motsvarande bestämmelse för inkomstskattens del återfinnes i 11 § förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt, där det stadgas förbud mot avdrag för »ränta å den skattskyldiges eget, i hans fasta egendom eller näring nedlagda kapital». Denna lydelse har, såvitt jag har mig bekant, icke ansetts vara ofullständig eller givit anledning till någon tveksamhet vid tolkningen, och, då man torde böra söka, såvitt möjligt, ernå full likhet mellan de båda skatteförfattningarnas bestämmelser, synes mig nu förevarande stadgande i bevillningsförordningen böra, hållre än den av ämbetsverken föreslagna, erhålla samma lydelse som motsvarande stadgande i inkomstskatteförordningen.

Statskontoret och kammarrätten hava vidare i sitt utlåtande anført: ^{11 § 2 mom. 1:o.}

»Vid beräkning av inkomst av fast egendom skall enligt 11 § 2 mom. 1:o a) avdrag ske för det genom fastighetsbevillning beskattade belopp av sex för hundra av taxeringsvärdet för jordbruksfastighet och fem för hundra av taxeringsvärdet för annan fastighet, som av ägare eller innehavare eller, då fråga är om jordbruksfastighet eller boställe, som av ägaren eller innehavaren upplåtits till landbo eller arrendator, av denne begagnats till utövande av sådan inkomstgivande verksamhet, varom i 9 § 1 mom. a)—d) samt i 9 § 3 mom. a) 1:o) och 3:o) sägs.

Såsom förutsättning för avdraget skulle sålunda enligt stadgandets ordalydelse gälla, att fastigheten begagnats till inkomstgivande verksamhet. Av förslagets motivering och sakens natur följer emellertid, att avdraget bör äga rum oberoende därav, huruvida fastigheten begagnad till riksdagens protokoll 1921. 1 saml. 26 häft. (Nr 31.)

nats i någon inkomstgivande verksamhet eller ej. Ägare av en fastighet, som han uteslutande begagnar till bostad för egen räkning, skall följaktligen åtnjuta avdraget å den uppskattade förmånen av fri bostad. Till förebyggande av missförstånd vid författningens tillämpning synes därför en omredigering av ifrågavarande stadgande vara erforderlig.

Vidare kan mot samma stadgandes avfattning den anmärkning framställas, att hyresvärdet av fastighet, som av ägaren eller innehavaren begagnas till utövande av sådan inkomstgivande verksamhet, varom i 9 § 3 mom. a) 1:o och 3:o sägs, icke i 9 § 1 mom. av förslaget hänföres till inkomst av fast egendom. Härom finnes vidare uttryckligt stadgande meddelat i anvisningarna till förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt, till vilka hänvisning lämnas i 3 § av förslagets anvisningar.

Nu ifrågavarande stadgande i förslagets 11 § torde kunna erhålla följande lydelse:

a) för det — — — annan fastighet, varav ägaren eller innehavaren eller då — — — arrendator, denne åtnjuter inkomst, varom i 9 § 1 mom. a)—d) sägs.»

Utom i de av ämbetsverken sålunda anmärkta avseenden synes förevarande stadgandes avfattning i ytterligare ett par hänseenden lämna rum för anmärkning.

Därest en jordbruksfastighet upplåtits till arrendator, har såväl ägaren som arrendatorn inkomst av fastigheten, nämligen ägaren inkomst, varom förmåles i 9 § 1 mom. a), samt arrendatorn inkomst, varom förmåles i 9 § 1 mom. b). Villkoren för avdrag från inkomsten av sex procent å taxeringsvärdet äro sålunda för bådas vidkommande uppfyllda, men det framgår icke med tydlighet av stadgandet, huruvida båda skola få åtnjuta avdrag eller blott en av dem och, i senare fallet, vilkendera är berättigad till avdraget. Meningen har uppenbarligen icke varit, att båda skola erhålla avdrag, då avdraget är avsett att förekomma dubbelbeskattning av den del av inkomsten, som anses redan vara beskattad genom fastighetsbevillningen, men icke att medföra lindrigare beskattning av inkomst av utarrenderad jordbruksfastighet än av annan inkomst samt, då fastighetsbevillning ej av både ägare och arrendator utgöres för en och samma fastighet, icke gärna mer än ett avdrag kan komma i fråga. Då det enligt 3 § bevillningsförordningen är ägaren eller den med ägaren likställde innehavaren av en fastighet, som skall utgöra bevillningen för fastigheten, samt enligt 2 kap. 23 § i lagen om nyttjanderätt till fast egendom arrendator icke skall ansvara för jordägaren åliggande bevillning, kunde det synas ligga närmast till hands, att

jordägaren skulle äga åtnjuta avdrag för det genom fastighetsbevil-
ningen beskattade beloppet. Det förefaller dock, som om detta icke varit
avsett, utan meningen varit, att avdraget skulle ske från arrendatorns
inkomst. Riksdagen har tydligen betraktat denna fråga icke från statsbe-
skattnings synpunkt utan från den synpunkten, att inkomstbevilningen
skall ligga till grund för den kommunala skattskyldigheten, och det är
ju *arrendatorn*, som har att till kommunen utgöra skatt efter fastighetens
taxeringsvärde. Att arrendatorn skall åtnjuta avdraget, framgår för övrigt
tydligt av det nya deklarationsformuläret, enligt vilket den, som åtnjuter
inkomst av jordbruksfastighet, är berättigad att för bevilningstaxeringen
avdraga sex procent av taxeringsvärdet blott å sådan jordbruksfastighet,
som av honom *brukats*.

Såsom inkomst av fast egendom räknas numera enligt 9 § 1 mom.
e) inkomst av frälseränta. I uppräkningsen av tillåtna avdrag vid be-
räkning av inkomst av fast egendom återfinnes emellertid icke det genom
fastighetsbevilning beskattade belopp av fem för hundra av *frälseräntas*
taxeringsvärde. Detta skulle innebära, att dels frälseräntans *hela* belopp
beskattades genom inkomstbevilning, dels *därjämte* dess kapitalvärde
beskattades genom fastighetsbevilning, en anordning, som strider mot
den antagna kommunalskattereformens grundprinciper. Att riksdagen
tänkt sig ett avdrag av berörda art, är emellertid tydligt av deklara-
tionsformuläret, där under rubriken »Sammanställning för bevilnings-
taxeringen» upptages bland annat »Inkomst av frälseränta efter avdrag
av 5 procent av dess taxeringsvärde», ävensom av den av riksdagen
antagna anvisningen vid 4 § av förordningen om kommunal progressiv-
skatt (1920 nr 761), där det uttryckliga stadgandet, att inkomst av
frälseränta i där förutsatt fall skall beräknas utan avdrag av fem procent
av räntans taxeringsvärde, giver vid handen, att det nyss citerade ut-
trycket i deklarationsformuläret icke tillkommit av förbiseende utan varit
föremål för särskild uppmärksamhet. Bevillningsförordningen synes i dessa
avseenden böra bringas i överensstämmelse med deklarationsformuläret.

En omredigering av förevarande stadgande med hänsyn till nu
anmärkta förhållanden har skett i det framlagda förslaget.

I 11 § 2 mom. 3:o) stadgas, att vid uppskattning av inkomst från 11 § 2 mom.
särskild inkomstkälla avdrag må ske för utgifter för inkomstens för- 3:o.
värvande och bibehållande, utom i det fall att ersättning för bestridande
av särskilda, med tjänst eller uppdrag förenade kostnader, varom i 8 §
1 mom. förmäles, blivit särskilt anvisad.

11 § 2 mom. bevillningsförordningen i dess förutvarande lydelse

stadgade däremot såsom villkor för att avdrag i nu förevarande fall icke finge ske, att ersättningen blivit anvisad av staten, och samma är förhållandet enligt förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt.

Statskontoret och kammarrätten hava påpekat, att orden »av staten» antagligen av förbiseende bortfallit vid redigeringen av 11 § 2 mom. 3:o) bevillningsförordningen och därför böra insättas. Detta synes även mig böra iakttagas.

12 § 3 mom.

Statskontoret och kammarrätten hava vidare anmärkt, att i 12 § 3 mom. b) 2) borde, i överensstämmelse med vad fallet är i 18 § 1 mom. c) förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt, tillfogas en bestämmelse, att sådana utgifter för annans underhåll, som vid inkomstens uppskattning fått avdragas såsom utgift, icke må åberopas såsom grund för nedsättning av den beskattningsbara inkomsten.

En bestämmelse av dylik innebörd finnes emellertid intagen i 11 § sista stycket av de vid bevillningsförordningen fogade särskilda anvisningarna, och, då det vid sådant förhållande torde vara onödigt att införa bestämmelsen jämväl i själva förordningen, synes ämbetsverkens påpekande i denna del icke böra föranleda någon åtgärd.

3 § av anvisningarna.

Statskontoret och kammarrätten hava vidare yttrat:

»Enligt förslaget skall, då ägare eller brukare av skog använder därå avverkat virke i egen förädlingsrörelse, skogsinkomsten, vilken hittills enligt anvisningarna till förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt taxerats i samband med inkomsten av förädlingsrörelsen, i stället taxeras såsom inkomst av fast egendom, d. v. s. såsom inkomst av skogsbruk. Då i sista stycket av 3 § till förslagets anvisningar redogörelse lämnats för vad som inbegripes under skogsbruk, hade alltså, på sätt skett vid omredigering av punkt 1:o) III av anvisningarna till förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt, bort upptagas jordägares eller brukares tillgodogörande av virke i egen förädlingsrörelse.»

I det nu framlagda förslaget har nyssnämnda stycke av anvisningarna fullständigats i det av ämbetsverken påpekade avseende.

4 § av anvisningarna.

Ämbetsverken hava vidare påpekat, att den i 4 § av anvisningarna lämnade hänvisningen till punkt 3:o) av anvisningarna till förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt vore i så måtto ofullständig, att angivas bort, att det enligt samma punkt förbjudna avdraget för hyresvärdet av fastighet, som av fastighetsägaren använts i rörelse eller yrke,

vore medgivet vid bevillningstaxeringen. I anledning härav har ett tillägg gjorts i förevarande paragraf.

Ämbetsverken hava vidare anfört:

»I 7 § av anvisningarna till förslaget saknas de tre sista punkterna 7 § av anvisningarna.
av 7 § i nu gällande anvisningar till bevillningsförordningen, men hava däremot svarande punkter i 5:o) anvisningarna till förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt fått kvarstå oförändrade. Då uppskattning av inkomst utav arbetsanställning, tjänst eller pension, på sätt framgår av deklarationsformuläret, är avsedd att vid bevillningstaxeringen fortfarande ske efter samma normer som vid taxeringen till inkomst- och förmögenhetsskatt, synes antingen ändring böra ske i sistnämnda anvisningar eller ock oförmälda punkter i anvisningarna till bevillningsförordningen böra kvarstå.»

Anledningen till att nämnda tre punkter i paragrafen borttagits, har, såsom framgår av vederbörande utskotts motivering, varit den, att dessa, vilka handlade om rätten till avdrag, ansetts onödiga, då i 8 § av anvisningarna intagits den bestämmelsen, att i fråga om rätten till avdrag skulle gälla de i 5:o) av anvisningarna till förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt meddelade bestämmelser. Ett återinförande, på sätt ämbetsverken föreslagit, av de förutvarande tre sista punkterna i 7 § torde under sådana förhållanden icke böra ske. Däremot torde, då på detta sätt bestämmelserna i övrigt om rätt till avdrag överflyttats från 7 § till 8 §, jämväl den sista satsen i 7 §, som handlar om rätten till avdrag, böra borttagas. I samband härmed torde lämpligen i 7 § böra inryckas ett påpekande, att vad som av staten anvisats till bestridande av med tjänst eller uppdrag förenade särskilda kostnader icke skall taxeras såsom inkomst.

Enligt 5:o av de särskilda anvisningarna till inkomst- och förmögenhetsskatten får vid taxering av inkomst avdrag ske för värdeminskning, som även med noggrant underhåll och aktsam vård drabbar byggnader och inventarier, vilka användas i den skattskyldiges verksamhet, liksom ock för den värdeminskning å gruvor, stenbrott o. d., som uppkommer genom utnyttjande därav. Ut i det av Kungl. Maj:t i proposition nr 191 till 1920 års riksdag framlagda förslaget till kommunal-skattelag (35 §) stadgades, att vid taxering till kommunal inkomstskatt finge för värdeminskning å byggnader ävensom å gruvor, inventarier och annan dylik egendom göras enahanda avdrag som vid taxering till inkomst- och förmögenhetsskatt. I överensstämmelse härmed hade

8 § av anvisningarna.

också å bilagorna till det deklarationsformulär, som framlades i proposition nr 400, bland utgifterna å de särskilda inkomstkällorna särskilt angivits värdeminskning å byggnader.

Dylikt avdrag för värdeminskning å byggnader är däremot icke medgivet i bevillningsförordningen. Beträffande inkomst av fast egendom är detta uttryckligen utsagt i 3 § av de särskilda anvisningarna, men att detsamma är avsett att gälla även vid beräkning av inkomst av arbete framgår därav, att enligt 11 § mom. 2 i förordningen avdrag uttryckligen är medgivet för värdeminskning å gruvor, inventarier och annan dylik egendom, under det att värdeminskning å byggnader icke omnämnes. I bilagorna till det nya deklarationsformuläret återfinnes ej heller värdeminskning på byggnader bland utgiftsposterna med undantag för det formulär till bilaga till C II, som är avsett att användas av näringsidkare, som föra handelsböcker, där denna post, tydligen av förbiseende, fått kvarstå. Avdrag för värdeminskning skall däremot — med rätta — göras i huvudformuläret i samband med de så kallade allmänna avdragen och endast för beräkning av den till inkomst- och förmögenhetsskatt taxerade inkomsten.

Bevillningsförordningen kan dock giva anledning till tvekan i förevarande avseende, enär 8 § av anvisningarna utan särskild reservation hänvisar till motsvarande bestämmelser i 5:o av anvisningarna till inkomst- och förmögenhetsskatten, enligt vilket lagrum avdrag för värdeminskning å byggnader är medgivet såsom »indirekt kostnad» för skattskyldigs verksamhet. I 8 § av anvisningarna till bevillningsförordningen torde därför böra uttryckligen angivas, att i nu ifrågavarande avseende överensstämmelse icke råder mellan de båda förordningarnas bestämmelser. Till frågan om deklarationsformuläret skall jag strax återkomma.

Förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt.

Beträffande denna förordning hava statskontoret och kammarrätten till en början anmärkt, att sista stycket av 10 § bort omredigeras för att bringas i överensstämmelse med 11 § 2 mom. 4:o d) och 4 mom. bevillningsförordningen.

Bestämmelserna i förevarande avseende i inkomstskatteförordningen och bevillningsförordningen torde i sak överensstämma med varandra. Då i varje fall någon olikhet icke torde vara avsedd, synes till förekommande av missförstånd en omredigering av 10 § inkomstskatteförord-

ningen, på sätt ämbetsverken föreslagit, önskvärd, och har sådan skett i det nu framlagda förslaget.

Ämbetsverken hava slutligen anfört:

»Enligt den föreslagna lydelsen av 3 § i anvisningarna till bevillningsförrordningen skall till skogsbruk räknas bland annat av jordägaren eller brukaren bedriven virkesförädling, så framt förädlingen icke kan anses såsom särskild näring. Inkomst av dylik virkesförädling har därför bort upptagas i punkt 1:o) III första stycket av anvisningarna till förrordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt.»

I anledning av denna anmärkning har uppgjorts förslag till ändring av förrordningen i förevarande punkt.

Förrordning om undantag i visst fall från skyldighet att meddela under rättelse, varom förmäles i 23 § 2 mom. taxeringsförrordningen.

Såsom jag förut påpekat, har i det för näringsidkare, som föra handelsböcker, avsedda formulär till bilaga till C II i deklarationsformuläret av förbiseende bland utgifterna upptagits avdrag för värdeminskning å byggnader. Formuläret borde därför omedelbart i denna del rättas, så att de nya formulären kunde användas vid avgivande av deklarationen innevarande år, men detta torde icke låta sig göra, enär erforderlig upplaga redan är färdigtryckt och dragit avsevärd kostnad, och i varje fall tryckning och utsändande av ny upplaga icke torde medhinnas före den tid, då deklarationerna avlämnas. Därest deklarationsformuläret får oförändrat användas, kan emellertid nu omförmälda felaktighet givetvis leda till att skattskyldiga komma att vid uppgivande av inkomst, som skall taxeras till bevillning, i deklarationen göra avdrag för värdeminskning å byggnader, och detta medför i sin ordning, att deklarationerna måste i denna del av taxeringsmyndigheterna frångås. Taxeringsmyndigheterna bliva då på grund av stadgandet i 23 § 2 mom. taxeringsförrordningen pliktiga giva de skattskyldiga meddelande om att deras deklarationer icke följts.

Den uppkomna svårigheten torde enklast kunna lösas på det sätt, att ändring i deklarationsformuläret icke nu göres, men att taxeringsmyndigheterna befrias från skyldighet att lämna meddelande enligt 23 § 2 mom. taxeringsförrordningen, därest deklarationen icke i vidare mån frångåtts, än att den i deklarationen upptagna bevillningspliktiga inkomsten ökas med det belopp, som den skattskyldige avdragit för värdeminskning å

byggnader. Den omständigheten, att underrättelse på nu angiven grund icke avsänts, bör vid dylikt förhållande uppenbarligen, trots det att deklARATIONEN frångåtts, icke föranleda rätt jämligt 49 § 1 mom. c) eller 50 § att överklaga prövningsnämnds beslut.

Sedan föredragande departementschefen härefter uppläst inom finansdepartementet utarbetade förslag till *dels* förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 28 oktober 1910 angående beivllning av fast egendom samt av inkomst, *dels* förordning om ändring i vissa delar av förordningen samma dag om inkomst- och förmögenhetsskatt, *dels ock* förordning om undantag i visst fall från skyldighet att meddela underrättelse, varom förmäles i 23 § 2 mom. förordningen sagda dag om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering, hemställde departementschefen, att Kungl. Maj:t måtte i proposition föreslå riksdagen att antaga samma förslag.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan behagade Hans Maj:t Konungen bifalla; och skulle proposition av den lydelse, bilaga litt. vid detta protokoll utvisar, avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:
Birger Looström.